

Bilag 7.

INDUSTRIRAADET

Den 22. maj 1969.

Industriraadet har med stor interesse studeret ovennævnte lovforslag, der fremtræder som regeringens næste led i den omfattende jord- og planlægningslovgivning. Industrien har nedenstående bemærkninger til disse lovforslag:

I. Forslag til lov om frigørelsesafgift (og de til denne lov knyttede lovforslag om lov om særlig indkomst og lov om ændring af ligningsloven).

Selv om reglerne i lovforslaget om frigørelsesafgift vel normalt kun vil vedrøre landbrugserhvervet, vil reglerne om frigørelsesafgift dog også i visse mere specielle tilfælde kunne få ubehagelige virkninger for industrien.

Såfremt en virksomhed med udvidelsesformål for øje således har erhvervet en landbrugsejendom, enten fordi virksomheden kan forudse, at denne jorderhvervelse er nødvendig for virksomhedens ekspansion, eller fordi virksomheden har behov for den erhvervede jord til anvendelse i mageskifte om anden, bedre beliggende jord, der skal bruges til direkte ekspansion, vil en senere belastning af sådanne ejendomme med frigørelsesafgift virke som en urimelig fordyrende omkostning.

I denne forbindelse bemærkes, at det måske er virksomhedens egen ekspansion, der er den direkte eller indirekte årsag til, at de for længst erhvervede ejendomme bliver inddraget under en byzone.

Det forekommer derfor urimeligt, at den som følge af en sådan ekspansion opståede værditilvækst skal inddrages til fordel for samfundet ved indførelse af en frigørelsesafgift, og der burde — eventuelt igennem en dispensationsadgang — gives hjemmel for at undgå et sådant uheldigt forhold.

Foruden dette noget specielle forhold, som kun vil kunne opstå i enkelte tilfælde, skal man påpege en mere generel ulempe, som vel særligt må forventes at ville ramme mindre virksomheder, der måtte være interesseret i i fremtiden at erhverve jord fra sådanne ejendomme, som er belagt med frigørelsesafgiften.

Der tænkes herved på den uheldige konsekvens af reglen om, at enhver henstand med betaling af frigørelsesafgiften bortfalder, således at hele frigørelsesafgiften skal betales kontant, når den med frigørelsesafgiften behæftede ejendom sælges (— og så vidt man har forstået, også i tilfælde, hvor *kun en del* af en sådan ejendom sælges).

For at kunne præstere denne måske ret betydelige betaling bliver sælgeren nødt til at kræve en kontant udbetaling, som mindst skal svare til frigørelsesafgiftens beløb og vel i praksis også skal være væsentligt større, for at sælgeren i det hele taget skal få en kontant udbetaling til sig selv.

Det praktiske resultat heraf bliver altså, at sælgerens krav med hensyn til størrelsen af den kontante udbetaling, der skal præsteres ved salg af en ejendom, der er belastet med frigørelsesafgiften, ikke kan undgå at blive væsentligt skærpet med deraf følgende uheldige virkninger for køberens likviditet.

Udover de uheldige konsekvenser, som lovforslaget om frigørelsesafgift m. v. vil kunne tænkes at få for industrivirksomheder i de ovenfor anførte tilfælde, er det rådets generelle opfattelse og erfaring, at de skatter og afgifter, der pålægges salg af fast ejendom, i langt de fleste tilfælde vil blive væltet over på køberen og således i praksis betyde en fordyrelse af industriens jordkøb.

Dette lovforslag vil derfor være medvirkende til at forøge industriens omkostninger.